

Агрикола, Мартинъ—Agricola Martin, род. 6 януари 1486 въ Сорау, умр. 10 юни 1556 въ Магдебургъ, единъ отъ най-значителнитъ музикални писатели на XVI ст., чиито съчинения сж най-важния източникъ за историята на инструментитъ на това столѣтие, а сжщо имашъ голѣми заслуги и за създаването на нѣмския хоралъ. Освенъ теоретични съчинения, отъ които най-важни сж: „Melodiescholasticae“ (1512) „Musica instrumentalis“ (1529) и „Musica figuralis“, има и нѣколко тетради композиции: „Musica choralis deutsch“ и др.

Агте, Карлъ Христианъ—Agthe Karl Christian, талантливъ компонистъ, род. 27 ноември 1762 въ Хетфедтъ, умр. като Бернбургски придворенъ компонистъ въ Валенстедтъ, 27 ноем. 1762; komponиралъ църковна музика, пѣсни и опери.

Агуадо, Гарциа Дионисио—Aguado Garcia Dionisio, прочутъ испански виртуозъ на китара, род. 8 апр. 1784 въ Мадридъ, умр. 29 дек. 1849 с. т., издалъ метода и много композиции за този инструментъ.

Агуйари, Люкреция—Agujari Lucrezia, знаменита италианска оперна пѣвица, род. 1743 въ Ферара, умр. 18 май 1783, прочута съ необикновено широкия обемъ на гласа си, достигащъ до С⁴, и съ голѣмото си изкуство на трелиране.

Ададжето, ит. Adagietto 1) темпово означение, показваще движение, малко по-бързо отъ ададжо, 2) малка, непродължително траеща частъ въ бавно темпо — „малко ададжо“.

Ададжо, ит. Adagio, означава: 1) бавно темпо, 2) цѣла частъ (обикновено втората) отъ симфония, соната или друга камерна творба: трио, квартетъ и пр.

Адамичъ, Емилъ — словенски компонистъ, род. 25 дек. 1877 въ Доброва при Любляна — ученикъ на Стиярале и Гербича въ „Глазбена Матица“ — Любляна и на Зиямпария и Джиналдиния въ Тръстовската консерватория. Презъ време на войната — като пленникъ, е билъ учителъ и после директоръ на Ташкентската консерватория, а сжще временно и поддиректоръ на операта тамъ. Следъ завръщането си въ Югославия — професоръ по музика въ Учителската школа въ Любляна. А е плодовитъ компонистъ, като въ неговитъ

по-късни трудове — особно въ ония следъ завръщането му отъ Русия — преобладава националния стилъ; отъ тѣхъ вѣе лъха на родната му земя. А. е най-популярния хоровъ компонистъ въ Словенско, но е пи-

Емилъ Адамичъ

салъ сжщо и инструментална музика („Татарска сюита“, писана въ Ташкентъ); творбитъ му надминаватъ 10%. Сега А. е професоръ въ семинариума въ Любляна. Той е и театраленъ и музикаленъ критикъ и редакторъ на списанието „Nova muzyka“—съ напредничави насоки. Нѣкой пѣсни на А. сж помѣстени въ сборника „Юношески другаръ“ (ред. Бор. Гайдаровъ) и се пѣятъ и у насъ. А. е голѣмъ ревнителъ за общото културно и, по-специално, музикално сближение между всички южни славяни, за която цель той посещава България.

Адамъ, Йоханъ Лудвигъ—Adam Iohann Ludwig, род. 3 дек. 1758 въ Митершолцъ (Елзасъ), умр. 8 апр. 1848 въ Парижъ; училъ пиано въ Страсбургъ, преселилъ се 1775 г. въ Парижъ, кждето скоро си извоюва име като пианистъ и компонистъ, и бива призованъ въ 1779 за професоръ по пиано въ тамошната консерватория. Като таквъ, той възпита цѣла редица пианисти и из-